

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי **מושה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זיע"א

פרשת
בחוקותי

כ"ז אייר
תשע"ה

920

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 6:51 | 7:06 | 7:00 | 7:10

מוצאי שבת 8:07 | 8:09 | 8:10 | 8:07

רבינו תם 8:48 | 8:50 | 8:52 | 8:48

שבת מברכין, ראש חודש ביום שלישי
המוולד ביום שלישי בשעה 5, 21 דקות ו-6 חלקים

הילולא
דצדיקיא

- כז - רבי אברהם שמואל בכרך מח"ס 'שו"ת חוט השני'
- כח - שמואל הנביא ע"ה
- כט - רבי מאיר מפרמישלאן
- א - רבי יעקב לומברזון הראשון
- ב - רבי ישראל מוויז'ניץ
- ג - רבינו עובדיה מברטנורא
- ד - רבי צבי הכהן טורנהיים

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

משכיל לדוד

עמל התורה מציל משעבוד גשמי

עמו. נאמר (תהילים קמד, טו) "אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' א-להיו". "שככה" גימטריא "השם" דהיינו שמו של הקב"ה. אם אדם דבוק בה' יתברך ובתורתו ועל ידי כך מקיים "אשרי העם שככה לו" דהיינו - שה' נמצא בקרבו ואת תורתו הוא אוהב, אז זוכה "שה' א-להיו" זוכה שבאור העולם נמצא בעזרו ומסייע בעדו ונותן לו שכרו.

וכיצד זוכים להיות דבקים בה' יתברך ובתורתו? נתבונן נא מה כתיב קודם לכן "אשרי יושב ביתך עוד יהללך סלה" כשאדם יושב בבית ה', דהיינו בבתי כנסיות ובתי מדרשות וקובע עיתים לתורה ועמל בה ועוסק בה - הרי בכך זוכה לדבוק בהקב"ה וזוכה לקיים "שככה לו" עולה בגימטריא "השם לו", ואז אשריו ואשרי חלקו כי "ה' אלוהיו" וזוכה שהקב"ה יהיה עימו בכל דרכיו.

וההולך בחוקות ה' כמאמר הפסוק "אם בחוקותי תלכו", ויושב והוגה בתורה ועמל בה, הנה שכרו איתו ופעולתו לפניו. ומהו שכרו? "ונתתי שלום בארץ". "שלום" מלשון שלמות, העמל בתורה מקנה לעצמו שלמות בכל ענייניו הן ברוחניות והן בגשמיות, כמו שאומר הפסוק "ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישרים עמו" (משלי ט"ז ז'). וכמאמר התנא במסכת אבות (פרק ג, משנה ו) "כל המקבל עליו עול תורה מעבירים ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ".

זכורני פעם, באחת הישיבות הקדושות אשר ביקשו אותי לשאת דברי תורה, ובדווקא בשעת חצות הליל. באתי אל המקום ומצאתי כארבע מאות בחורים בן פורת יוסף, השוקדים על לימודם ועוסקים בתורה. מביניהם הראו לי שלשה בחורים אשר היו רחוקים מן התורה ועתה זכו לחזור בתשובה אל עולם התורה והמצוות, וכל אחד מהם נצר ושלשלת לשלשה קדושי עליון עמודי עולם אשר אני רגיל תמיד להגות בספריהם הקדושים.

צמרמורת עברה בגופי בראותי אותם - אמנם זכות אבות גדולה יש בחלקם, אבל לימדונו חז"ל "שאינה ירושה לך" התורה אינה עוברת בירושה לאף אדם. אם הכין עצמו לזכות לתורה יזכה בה, ואם לא - אזי גם זכות אבות לא תעמוד לו. וגם לאותם בחורים, אמנם יש להם זכות אבות - אך כל עוד שלא חזרו אל מקורות האמונה ורחוקים הם הימנה, זכות אבותם לא תגן בעדם, אולם מאחר ועתה זכו ונתקברו אל התשובה וחזרו אל תורת ה' הרי בוודאי שיזכות אבותם הקדושים תסייע בעדם ויזכו לראות ברכה בעמלם.

לכן עלינו לדעת כי כל אחד ואחד מאיתנו אם אך ירצה יש בכוחו לזכות לכתרה של תורה, ובתנאי שיעמול בה ויהגה בה ואז יזכה לברכת התורה "ונתתי שלום בארץ". שלמות אמיתית הן ברוחניות והן בגשמיות, אמן ואמן.

"אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם" (ויקרא כו, ג)
כותב רש"י - אם בחוקותי תלכו שתהיו עמלים בתורה. העמל בתורה הוא המקנה לאדם את השלמות, תורה מבלי עמל אין היא תורה מושלמת, חסרה היא את ההתלהבות ואת האש קודש ולכן נדרש מאיתנו עמל ויגיעה בתורה, ואז זוכים לכל ברכות התורה "ונתתי גשמיכם בעיתם" וכן "ונתתי שלום בארץ".

שבט לוי זכה להיות השבט המובחר מכל השבטים עליו נאמר (דברים לג, י) "יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל", הם המנהיגים הרוחניים של עם ישראל. כל זאת מפני שזכו ותפסו את דגל התורה והיה בהם עמלה של תורה עוד בהיותם בתוככי מצרים - על אף שנשתעבד פרעה בכל עם ישראל, אולם בשבט לוי לא נשתעבד מפני שהיו עסוקים בתורה.

כל עוד שהיו השבטים הקדושים חיים הם היו המנהיגים את עם ישראל בדרך התורה והמצוות, אולם לאחר שנפטרו השבטים נתרחקו בני ישראל מדרך האמת וזה שנאמר (שמות א, ו) "וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא" ומיד לאחר מכן "ותמלא הארץ אותם" ואמרו במדרש שבתי תיאטראות ובתי קירקסאות של מצרים היו מלאים מעם ישראל ולכן נשתעבד בהם פרעה. אך שבט לוי לא הלך בדרך זו, אלא תמיד החזיק בתורה ועסק בה וזכות התורה עמדה להם שלא נשתעבד בהם פרעה.

וזכו לזה שבט לוי מפני שיעקב אבינו ע"ה בשעה שבירך את השבטים - גער בשבט לוי ואמר להם (בראשית מט, ה) "כלי חמס מכרתיהם" שראויים הם להתעסק רק בתורה הקדושה ומה להם ולכלי מלחמה אשר עימם נלחמו בעיר שכם כי אין זוהי דרכם, ותחת חרב וחינת עליכם לאחוז בתורת ה' ולהתעסק בה. ושבט לוי השכילו מכך ולקחו מוסר זה אל ליבם, ומאז לעולם לא פרשו מדרך התורה גם בהיותם בתוככי מצרים, וקיימו בעצמם את בחוקותי תלכו - שתהיו עמלים בתורה.

וכשברך יעקב אבינו את אפרים ומנשה אמר להם (בראשית מח, ה) "אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לך" ולא ברך אותם שיהיו כשבט לוי. הטעם הוא מפני שבאותה שעה לא היה יעקב מרוצה מדרכם של שבט לוי, שכבר מיום הולדתו נבחר להיות משרת את ה' בבית מקדשו ובמקום אשר היה להם לעסוק בתורה הלכו ואחזו בדרך המלחמה עם שכם, ולכן הוכיח אותם וגער בהם על זאת באמרו "כלי חמס מכרתיהם". וזו הסיבה שיעקב בירך את אפרים ומנשה שיהיו כראובן ושמעון בדווקא ולא כשבט לוי, כי התביעה על לוי הייתה גדולה יותר מן התביעה שהייתה ליעקב על שמעון.

והעוסק בתורה מתוך עמל ויגיעה זוכה שהקב"ה יהיה

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

ומה הכריז המת כשקם ממיטתו?

"ואם בחוקתי תמאסו" (ויקרא כו, טו)

ומפרש רש"י: "מואס באחרים העושים. שונא את החכמים.

עד כמה חמור עונשו של המזלזל בכבוד תלמידי חכמים, מובא סיפור נורא בספר 'ליקוטי אמרי אבות' על מסכת אבות, בו מספר המחבר שהיה מגדולי בגדד, בשם ספר מעשי חייא:

מעשה שהיה באברך אחד, בנו של גביר מופלג והיה האברך ההוא עשיר בעצמו, והקדיש כל עיתותיו רק לתורה, היה יושב בתמידות בהתבודדות בחדר סגור ומסוגר במשך כל שעות היום ולא יצא מדלתו ביתו החוצה.

יום אחד ביקר הקיסר בעיר קראקא ותהום כל העיר לקראתו והכל רצו אל רחובה של עיר לראות את המלך ולברך את הברכה הראויה. האברך ההוא לא רצה לבטל תורתו ולילך החוצה, ורק כאשר רכב המלך ברחוב היער הציץ מחורי חלון חדרו החוצה, כדי לברך 'אשר חלק מכבודו לבשר ודם'. והנה באותו רגע ממש נפלה פתאום אבן אחת מכיוון ביתו של האברך על סוסו של המלך.

הדבר עורר סערה עצומה. הכל חפצו לדעת מי העז לפגוע בחיי הקיסר? השוטרים עטו על הבית ולא מצאו בו רק אדם אחד, והוא האברך שישב ולמד כל היום.

כמוכן שהאברך טען שידו לא היתה במעל, אבל המלך בהיותו בטוח שהוא הוא החוטא, לא התחשב בטעותו וגזר עליו עונש מוות.

כל יהודי העיר לא נתנו שינה לעיניהם כי הכירוהו מקרוב וידעו בו שהוא צדיק תמים, ומה לו ולפשעים כאלה, שיגרו מכתבים לכל שרי המלוכה, ביקשו והתחננו על נפש האברך, עד שהחליט המלך לשאול את פי רב העיר, ואם ילמד עליו זכות, ישאירוהו בחיים.

להפתעת הכל, שתק רב העיר ולא דיבר מילה לזכותו, ויהי לפלא. והאברך הוצא להורג. והנה, לאחר ביצוע פסק הדין, ביקש רב העיר להביא את ההרוג אל בית הכנסת, וכאשר עמדו נושאי המיטה ליד בית הכנסת, ניגש הרב אל המת ויען בו: מצווה אני עליך בגיורת התורה קום ועמוד ויודע לעם סיבת מיתתך, למען לא ירנו כל העם, ותשתיק מעלי את תלונות בני ישראל.

לתדהמת הכל, קם וישב המת במיטתו לעיני כל הרואים, ואמר: אנכי נשמת פלוני שזרק את האבן הראשונה על ירמיהו הנביא, ולכן שולחתי לעולם השפל הזה כבר עשר פעמים כדי לתקן את אשר עוותתי, ובגלגול זה תיקנו הכל ונשארה נשמתו זכה ונקיה, לכן צפה זאת הרב ברוח הקודש, ולא לימד עלי זכות למען הביאנו אל מקומי בשלום. כל זאת דיבר הנפטר, ומאז חדלו מלהתרעם על הרב, וידעו שרוח הקודש דיברה מתוך גרונו.

מוסר ההשכל מהמעשה הנורא הוא, עד כמה חמור עונשם של הפוגעים בתלמידי חכמים, ובודאי שאין הבדל בין זורק אבן לבין משליך חצים בלשונו ומדבר סרה בתלמיד חכם.

ואמר מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל, כידוע שבזמן האחרון מתפשטת המחלה הנוראה שאין לה תרופה. ומה הפלא, הרי זו מדה כנגד מדה. כדברי חז"ל (שבת קט"ו, ב) כל המבזה תלמיד חכם אין לו רפואה למכתו. ולא חרבה ירושלים אלא בשביל שביו בה תלמידי חכמים.

ולדאבונו רואים שיש הרבה מאוד חולים שאינם מתרפאים, אלא מגיעים עד שערי מוות. ומתפלאים על מה עשה ה'

ככה, אך בדברי חז"ל נמצאת התשובה, כי אם חז"ל אומרים אין רפואה למכתו, הרי זה כפשוטו אין רפואה למכתו! לא יועילו לא רופאים ולא רפואות!

ברכה כפולה ומכופלת

באחת השנים בהן קיימנו את ההילולא לכבודו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, השתתפה באירוע הגברת ביטון תחי', שביקשה לעלות עם כל ההמונים לקברו של הצדיק.

כמנהגנו מידי שנה ברכנו כל משתתף בהילולא כפי בקשתו וגם את הגב' ביטון ברכתי כפי שבקשה. כשיצאנו מאוהל הצדיק הבחנתי בה לפתע עומדת בצד, ואיני יודע מדוע אך קראתי לה שוב וברכתי אותה מעומק הלב ברפואה שלימה ובהצלחה.

כשהגב' ביטון שבה לביתה שבקזבלנקה היא סיפרה לבעלה על אשר ארע עימה ועל הברכה הנוספת שהענקתי לה.

כשמע בעלה על ברכה זו - הוא החל לחשוש ולדאוג: "אם הרב ברך אותך ברפואה שלימה, כנראה ישנה סיבה לדבר, וכדאי לבדוק את העניין". כך אמר והפציר בה ללכת לרופא ולהיבדק.

בבדיקות שערכה האישה נתגלתה המחלה האימהה המקננת בגופה ר"ל, אולם בשלב מוקדם והתחלתי.

גב' ביטון התחילה מיד בסדרת טיפולים, עד שבסייעתא דשמיא הרופאים הצליחו להסיר את המחלה מגופה באופן מוחלט.

אין ספק שזכות הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א אשר הגב' ביטון עלתה לקברו ביום ההילולא שלו - עמדה לה הצליחה. ואני הקטן זכיתי להיות בסך הכל השליח שגרם לה לערוך את אותן בדיקות שבזכותן היא טופלה בזמן הנכון.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ה' עזי ומעזי" (ירמיה טז)

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכר ענין הפורענות שיביא הקדוש ברוך הוא על ישראל כשלא יקיימו את הפורענות, שהוא מענין התוכחה המוזכרת בפרשה המנבאת את הרעה שתקרה לשונאי ישראל אם חלילה לא יקיימו את חוקי התורה.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

לפי רצון השומע

יש אנשים שאין להם יראת ה' על פניהם, ולכן כששומעין דברי מוסר והוכחה על ההתרשלות משמירת התורה, שהוא נגד רצונם, כמו שנאמר "לא יאהב לץ הוכח לו", רואין למצוא פגם באדם המוכיח. ובאמת, כבר אמרו חז"ל בקדושין בפרק עשרה יוחסין, כל הפוסל - בממונו פוסל. ובפרט שהרבה פעמים מצוי שאין ממה להלעיג, כי כמה פעמים תלוי הדרשה לפי רצון השומע, כי יש אנשים שרצונם ותשוקתם הוא רק לפירוש חדש בפסוקים, ויש לחקירה, ויש למשלים.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ואיפה הקב"ה מצויין ביומן האישי?

התורה הקדושה מבטיחה בפרשתנו לעמלים בה "ונתתי גשמיכם בעתם".

"בעיתם" - מלשון עיתים לתורה. שזוהי חובת כל יהודי באשר הוא לייחד לו עיתים קבועים ללימוד התורה מידי יום ביומו, כך שלא יעבור עליו ולו יום אחד מבלי עסק התורה.

ומידה כנגד מידה לא בטלה כי כיון שקבע "עיתים" לתורה - הקב"ה ישלם לו שכרו "ונתתי גשמיכם בעתם".

והפרשה מסיימת בפסוק (ויקרא כז, לד) "אלה המצות אשר צוה ה'" - סופי תיבות עולים בגימטריא "בתרי"ג". ב' היינו שתי תורות שניתנו לנו והן תורה שבכתב ותורה שבעל פה וכלולות בהן תרי"ג המצוות.

כלומר חובה קדושה על האדם לקיים את כל דברי התורה הזאת ולעמול בה, וככל שיתאמץ ויטרח יותר בעבודה - כך יוסיף לו הקב"ה ברכה וישלח לו הצלחה בכל מעשי ידיו.

כשהייתי במיאמי פגשתי באדם אמיד כשבדיו נתון יומן עב כרס. שאלתי אותו לפרש התוכן הכתוב בו והלה סיפר לי שאת כל ענייני היום שלו הוא רושם בו ואף את הפרטים הקטנים ביותר.

"האם יש ביומן זמנים המיועדים להקב"ה ומוקדשים לתורה?" שאלתי.

"לצערי אין בידי זמן לכך" ענה לי בתום לב.

ואכן זוהי תביעה חזקה על האדם כי אם עסקיו מסתעפים וברוך ה' הוא רואה ברכה בעמלו - מדוע שלא ישקיע מעט מזמנו גם לרוחניות ומדוע לא יקבע לו עיתים מזומנות ללימוד התורה הקדושה, מדוע עבור התורה אין בידו זמן ואילו לענייני העולם הזה יש בידו זמן?!

וזו טענה שאין עליה תשובה ומה יענה ליום הדין. לכן החי ייתן אל ליבו להקדיש חלק מזמנו לתורה הקדושה ולעמול בה ואז מובטח לו שברכות התורה יחולו על ראשו וברכת ה' תלווהו בכל אשר יעשה.

חזק וברוך

על מידות שבין אדם לחברו

נפתח השבוע בחידה:

מי הוא אותו אדם שלא חטא בשום מעשה עבירה, ובכל זאת חז"ל הקדושים מכנים אותו בשם גנאי של 'רשע'?

הגמרא במסכת בבא בתרא (דף נו, ב) דורשת על הפסוק "עוצם עיניו מראות ברע", א"ר חייא בר אבא זה שאין מסתכל בנשים בשעה שעומדות על הכביסה. ושאלה הגמרא היכי דמי? אי דאיכא דרכא אחרינא רשע הוא, ומפרש שם הרשב"ם שאפילו אם הולך בדרך זו ועוצם עיניו ולא ראה שום מראה אסור מכל מקום נקרא רשע, מכיון שהיה לו להתרחק מהניסיון. וממשיכה הגמרא, ואי דליכא דרכא אחרינא אנוס הוא, ומפרש הרשב"ם אף אם ראה מראה אסור דרך הליכתו כי הוא מסתכל בדרך ההליכה, ומסבירה הגמרא שמדובר שאין דרך אחרת ומכל מקום אם מעביר עיניו ועוצם אותם, הוא נקרא חסיד.

כלומר, יש לפנינו שני אנשים; אחד שהלך וראה מראה אסור והוא לא נקרא רשע כיון שליכא דרכא אחרינא, והשני הלך ועצם עיניו כל הדרך ולא ראה כלום ובכל אופן נקרא רשע כיון שהיה לו מלכתחילה דרך נוספת ללכת בה.

רק בשמירת העיניים אנו מוצאים דבר כזה שאדם נקרא רשע אפילו שהוא לא עבר שום עבירה, אלא רק מעצם זה שיכל לעבור עבירה.

בספר 'יחי ראובן' מובא מעשה שאירע לפני כמה שנים בישיבת 'באר התלמוד' בירושלים שהתחזק מאוד בענין זה של שמירת העיניים.

והנה יום אחד התגלתה אצלו פריחה חמורה בכל הגוף, והוא נשלח על ידי הרופא לטיפול מיוחד אצל רופא שמשרדו ב'קניון מלחה'. הבחור לא ידע מה לעשות ושאל את הרבנים האם מותר לו ללכת לרופא במקום כזה שהוא מלא בפריצות, ומכיון שלא הייתה ברירה - הם הורו לו שצריך ללכת, ובלבד שישמור את עיניו.

אותו בחור ניגש אל הרב שלו וסיפר לו שהוא לא רוצה בשום אופן ללכת למקום זה, "הרי שנה שלמה הוא שמע שיחות על שמירת קדושת העיניים והוא מאד התחזק בזה, ומדוע לקלקל את כל עבודתו?" באמת שההיגיון הפשוט היה לומר לו שחייב ללכת, כי ליכא דרכא אחרינא ויכול הוא לשמור את עיניו, אבל כשהרב ראה את עקשנותו ופחדו שמא יראה דבר האסור, הורה לו שאם הוא רוצה יש לו את הזכות לא ללכת, והוא לא יקרא שוטה אם לא ילך, והקדוש ברוך ירפא אותו בדרך שלו.

ובאמת הוא עלה לבית המדרש בחזרה בהחלטה שהוא לא הולך למקום של פריצות. והנה לאחר כמה שעות הוא מקבל פתק מראש הישיבה שיזדרז לרדת לחדרו בקומה הראשונה.

ומה התברר? שבדיוק היום הגיעו תורמים ממדינת ונצואלה לראות את הישיבה, ותוך כדי השיחה עם ראש הישיבה התורם מספר לו שהוא רופא עור במדינתו והמומחיות שלו היא בסוגים של פריחה ומיני אגזמות בגוף.

ראש הישיבה שידע על החלטתו של הבחור לא ללכת לרופא מיד שאל את הנדיב, האם הוא יוכל לראות בעיה שיש לבחור בישיבה, ובאמת הרופא בדק אותו ונתן לו טיפול מיוחד.

כל הנוכחים השתוממו לראות עין בעין איך הקדוש ברוך הוא מסייע למי שרוצה לשמור על טהרה; הוא שלח לבחור את הרופא עד הישיבה, הוא אפילו לא היה צריך לצאת מהבניין. שומר ה' את כל אוהביו.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

תחת ענני הכבוד תחת כנפי השכינה, שנאמר (שם) "ויפול משה ואהרן על פניהם לפני כל קהל עדת בני ישראל וגו' ויהושע בן נון וכלב בן יפנה מן התרים את הארץ קרעו בגדיהם ויאמרו וגו' הארץ אשר עברנו בה לתור אותה טובה הארץ מאד מאד וגו' ויאמרו כל העדה לרגום אותם באבנים".

בא וראה מה עשו ישראל ומה הוציאו בשפתותיהם ואח"כ היו מבקשים לעלות אל הארץ, שנאמר "וישכימו בבקר ויעלו אל ראש ההר לאמר הננו ועלינו אל המקום אשר אמר ה' כי חטאנו", מה כתיב בתריה "ויאמר משה למה זה אתם עוברים את פי ה' והיא לא תצלה וגו' ויעפילו לעלות אל ראש ההר וגו' וירד העמלקי והכנעני היושב בהר ההוא ויכום ויכתום עד החרמה".

מיד חזרו וישבו באבל כבראשונה שנאמר (שם) "ויתאבלו העם מאד". מכאן אמרו כל המנודה יום אחד מלמטה אעפ"י שהתירו לו אין לו היתר מלמעלה עד שלשה ימים, וכל המנודה מלמטה שלשה ימים אף על פי שהתירו לו אין לו היתר מלמעלה עד שבעה ימים, וכל המנודה מלמטה שבעה ימים אעפ"י שהתירו לו אין לו היתר מלמעלה עד שלשים יום וכל המנודה מלמטה שלשים יום אעפ"י שהתירו לו אין לו היתר מלמעלה לעולם ולעולמי עולמים, לכך נאמר "ויתאבלו העם מאד".

באתם עלינו שמא להכרית אילנות ואשרה של עבודה זרה באתם עלינו, והלא כל העולם כולו של א-להיכם הוא למי שהוא רוצה הוא נותנה, אמרו להם לאו.

שיגרום בשלום ולא הרגום, שייד הקב"ה מן הכנעניים עד כלות הבית האחרון. ויש אומרים עד אותה שעה, ואין צריך לומר לגבעונים שנשאר שם.

כיון ששמע משה וישראל שבאו המרגלים, נכנס וישב בבית המדרש הגדול שלו וכל ישראל יושבין לפניו שנים עשר מיל, ובכל צד שמעו ישראל את קולו של משה עד תחום י"ב מיל, וכיון שבאו המרגלים פינו להם מקום וישבו ביניהם.

אמרו להם ישראל להמרגלים מפני מה אתם יושבים? אמרו לנו מה שבידכם. מיד פתחו את פיהם ואמרו "הארץ אשר עברנו בה לתור אותה ארץ אוכלת יושביה היא וגו' ושם ראינו את הנפילים בני ענק" וגו'. מיד (שם) "ד" ונתשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא וילנו על משה ועל אהרן וגו' ויאמרו איש אל אחיו נתנה ראש ונשובה מצרימה".

ברוך המקום ברוך הוא וברוך שמו שאין לפניו משוא פנים, בשביל אותה בכיה של חנם שבכו ישראל נקבע להם בכיה לדורות. וכל אותם שלשים ושמונה שנה מעיד אני עלי שמים וארץ שלא היה בדעתו של הקב"ה להמית עשרה נשיאים הללו מישראל, אלא משום שהיו רצים אחר משה ואהרן לרגום אותם באבנים עד שנמשכו ונכנסו

"שלח לך אנשים ויתורו את ארץ כנען" (במדבר י"ג).

שלח לך, אתם צריכים שליחות ואין אני צריך שליחות, אתם צריכים לרגל ואין אני צריך לרגל.

שיגר משה מהם עשרה נשיאים ויהושע וכלב עמהם, אמר משה להם אל תכנסו כמו גנבים, ואם יאמרו לכם למה באתם עלינו? תאמרו להם על חמשה תאנים ועל חמשה רמונים ועל אשכול ענבים אחד באנו. ואם יאמרו לכם שמא להכרית אילנות של עבודה זרה ולקוץ אשרה באתם עלינו, תאמרו להם לא.

נכנסו כשלוחין ויצאו כחמורים. הגיעו לחברון נטלו משם חמשה תאנים וחמשה רמונים ואשכול ענבים אחד, שמעו מהן אחימן ששי ותלמי ילידי הענק ויצאו לקראתם. צווח בהן ששי צוחה אחת ונפלו על פניהם ארצה, והתחילו הן מנפחין להם באפיהם ועוד מנשבין להם בפניהם עד שנתיישבה דעתם עליהם. ואחר כך אמרו להם על מה

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ר' אברהם עלי ז"ל, כך סיפר בנו שיחי, נסע פעם עם רבי חיים הקטן זיע"א באוטובוס. לפתע, באמצע הדרך הפסיק המנוע לפעול.

לאחר כשעתיים התעניין רבי חיים פינטו זיע"א מה קרה שלא נוסעים? השיבו לו: שבטעות מילאו את מיכל הדלק בבירה, וזוהי הסיבה שהמנוע אינו פועל.

רבי חיים לא נראה מודאג מהסיפור. "לך ותיגע במנוע ואז הכל יסתדר", אמר לר' אברהם עלי.

ניגש ר' אברהם למנוע האוטובוס עם מקלו של רבי חיים זיע"א, ולפליאת כל נוסעי האוטובוס מיד כשהוא נגע במנוע - המנוע החל לפעול.

אחד מתושבי מוגאדור היה עושה בכל יום את דרכו לעבודה מביתו אל מחוץ לעיר.

בוקר אחד, פגש אותו רבי חיים פינטו זיע"א ושאל אותו לאן פניו מועדות? והלה השיב לרבי חיים זיע"א, כי פניו מועדות לעבודה, וכי כך הוא עושה מידי בוקר.

"האם יש לך דרך אחרת כדי להגיע לעבודה?" שאל אותו רבי חיים זיע"א.

"יש לי דרך אחרת, אך היא ארוכה יותר ונמשכת זמן רב יותר", השיב.

"אם כן", אמר לו רבי חיים זיע"א "גוזרני עליך, שלא תלך היום לעבודה בדרך הרגילה, אלא בדרך הארוכה יותר".

אותו אדם האיש השיב לו כי אכן כך הוא יעשה, ומיד שינה את מסלולו ושם את פעמיו לעבודתו בדרך הארוכה.

לא חלפו מספר ימים והלה מופיע בבית הרב. הוא הודה לו נרגשות על כך שפדה אותו מרדת שחת.

וכל זאת למה?

באותו יום בו הלך בדרך הארוכה פגעה משאית בקבוצת אנשים, כולם חבריו, שהלכו לעבודה בדרך הקצרה, כמה מהם נהרגו וכמה מהם שנפצעו אנושות. ואם הוא היה הולך לעבודה בדרך הרגילה, מי יודע מה היה עולה בגורלו.